

Thérèse i „Syndens Engle“ går fra den ene slags fængsel til det andet og tilbage til det første igen. Men takket være Anne-Marie er det ikke den samme Thérèse, der vender tilbage til fængslet. Det forstår de andre nonner, en af dem siger, da Thérèse går forbi hende: „På gensyn, søster“.

Det er en fornøjelse at notere, at „Syndens Engle“ er blevet en pæn succes i København, således at man regner med at kunne tage andre Bresson-film på programmerne. *A bientôt, Bresson!*

Albert Wiinblad.

Macbeth - samurai

KUMONOSU-DJO (Blodets trone), Japan 1957. Prod.: Toho. Associate producere: Akira Kurosawa og Sojiro Motoki. Instr.: Akira Kurosawa. Manus.: Hideo Oguni, Shinobu Hashimoto, Ryuzu Kikushima og Akira Kurosawa efter Shakespeares „Macbeth“. Foto: Asaichi Nakai. Arkitekt: Yoshiro Murai. Musik: Masaru Sato. Medv.: Toshiro Mifune (Take-toki Washizu), Isuzu Yamada (Asaji, hans hustru), Takashi Shimura (Noriyasu Odagura), Minoru Chiaki (Yoshiaki Miki), Akira Kubo (Yoshiteru, hans søn), Takamura Sasaki (Kunihira Tsuzuki), Yoichi Tachikawa (Kunimaru, hans søn), Chieko Naniwa (troldkvinden).

Dansk distrib.: Camera. Dansk prem.: 1.10. 1965, Camera. Længde 3005 m (110 min.).

Kurosawas Macbeth-filmatisering er i flere henseender problematisk. Som *Shakespeare*-film er den mislykket. Dette er mindst væsentligt. *Welles'* to *Shakespeare*-film, der betragtes som mislykkede af de litterære eksperter, er fængslende filmkunst. Værrer det, at „Blodets trone“ som film ikke er velykket. Den hører afgjort hjemme i den svagere ende af Kurosawas produktion.

Der er ikke indført væsentlige ændringer i historien, efter at den er flyttet til japansk middelalder. Det blodige drama om ondskabens magt passer fint ind i en japansk sammenhæng. Men selve historien i „Macbeth“ er et skrapt melodrama, hvis ikke den bruges til belysning af karaktererne. Det gør den hos Shakespeare, hvis skuespil får sin tragiske rejssng på grund af den psykologiske indsigt i karaktererne og analysen af ondskabens sjælsødelæggende magt. Og alt dette ligger i ordene.

Kurosawa har måttet ofre ordene, og dermed skrumper tragedien ind til et vildt og voldsomt melodrama. Personerne bliver kun symboler. Vi får ikke mulighed for nogen indsigt i deres sjælekvaler. I det mindste forekommer det ikke mig, at Kurosawa har evnet at transformere den verbale poesi og karakterisering til visuel poesi og karakterisering på samme nuancerede plan som i tragedien. Alting bliver mere enstrenget, hvilket naturligvis ikke betyder, at der ikke er fremragende scener, hvori det næsten lykkes Kurosawa at smelte virkelighed og sjælelig symbolisme sammen. F. eks. er scenen, hvor de to ryttere forvilder sig i tågen, fængslende. Kurosawa forlænger det forvirrede ridt langt ud over, hvad den konventionelle instruktør ville turde tillade sig. Og netop på den måde opnår han den absolut maksimale effekt af situationen. Han anvender samme metode som i „Syv samuraier“, hvor angrebsbølgerne bliver ved og bliver ved.

Andre steder synes man imidlertid nok, at Kurosawas japanske ekspressionisme kører tomgang, og enkelte steder kommer vi næsten over i samurai-parodien.

Først og fremmest svigter filmen imidlertid, fordi den japanske Macbeth ikke kommer os ved. Vi får ikke indblik i Washizus sjælelige kamp, vi får intet indtryk af den samvittigheds-kamp, der skal rase i ham, og hans forvandling fra tapper og loyal kriger til despot synes kun postuleret. *Mifune* spiller i sin lidenskabelige overdrivelse næsten konstant som en vild karikatur. I det ydre ser han ud, som om han spillede med munden fuld af generende hår. Han ser mere irriteret end vild ud. Heller ikke de andre personer er meget nuancerede, og filmen er en af de mest umenneskelige i Kurosawas ellers så menneskelige filmrække.

At der er kraft, vitalitet og bevægelse i filmen, kan enhver se. Washizus og Mikis ridt gennem skoven er rytmisk fuldkomment, mødet med troldkvinden er fuld af mystisk poesi, og Washizus død er en tour de force, som ingen gør Kurosawa efter. Men meget af det smukke og fængslende i filmen betager som formelle demonstrationer. „Blodets trone“ er en film, der meget ofte imponerer os. Det er en film, der umiskendeligt bærer præg af at være skabt af en stor filmkunstner, men man holder ikke af filmkunstnere, fordi de imponerer en. Man holder af dem, fordi de bevæger en. Kurosawa er en af dem, der kan bevæge os som få. Derfor skuffes man dobbelt, når man blot imponerer.

Id Monty.